

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Ловеч, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА**
като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА** Гражданско дело № 20224300100381 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производството с правно основание чл.415,ал.1,т.3 от ГПК,във вр.с чл.79 от ЗЗД и чл.36,ал.3 от ЗАдв.

Подадена е искова молба от И. А. А., чрез адв. Г. П. П.-АК-Враца, с адрес за призоваване в ***, срещу В. И. А.-малолетна, чрез майка ѝ и законен представител П. С. Г., двете от гр.Плевен, чрез адв.В. Ч.-АК-Враца,със съдебен адрес ***, с посочено правно основание чл.415,ал.1,т.3, вр. с чл.415, ал.4 от ГПК и цена на иска 86 530 лв.

Ищецът твърди,че има вземане към ответника, установено въз основа на Решение №85 от Протокол №12/23.07.2020г. на Адвокатския съвет на Адвокатска колегия Плевен,с което по реда на чл.36,ал.3 от ЗАдв., с оглед липсата на писмен договор за правна защита и съдействие, му е определен хонорар в размер на 86 530лв., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, за осъщественото от него представителство на В. И. А.,като молител по ч.т.д.№100/2018г. по описа на ОС-Плевен,с правно основание чл.390 от ГПК. Обяснява,че подал заявление по чл.410 от ГПК и по образуваното ч.гр.д. №4055/2021г. по описа на РС-Плевен, с Разпореждане №4639/22.06.2021г. искането му е отхвърлено с аргумент от размера на претенцията. Обжалвано е и с Определение №793/10.12.2021г., пост. по в.ч.гр.д. №519/2021г. ОС-Ловеч (определен съгл.чл.23,ал.3 от ГПК) е потвърдил съдебния акт.

Исковата молба е подадена пред РС-Плевен,но след възражение по чл.104,т.4 от ГПК, с оглед цената на иска, е изпратена по подсъдност на ОС-Плевен. След отвод на

състава на съда, с Определение №354/15.08.2022г., пост.по в.ч.гр.д.№ 175/2022г. АС-Велико Търново го е изпратил на ОС-Ловеч.

Постъпил е отговор на исковата молба от В. И. А.-малолетна и чрез майка ѝ и законен представител П. С. Генковска, чрез пълномощник адв.В. Ч.-АК-Враца. Оспорва иска и подсъдността му на районен съд. По съществото на спора сочи,че такова адвокатско възнаграждение никога не е коментирано с адв.А.. Водени са единствено разговори във връзка с производство за получаване на равностойността на дружествения дял на починалия баща на ответницата (И.Л.А.-поч.на 18.09.2017г.) от „А.К.“ООД-Плевен с ЕИК *****, по реда на чл.125,ал.3 от ТЗ. Твърди обаче, че адв.А. многократно е заявявал, че не желае заплащане на този етап, като допълнително ще уточни размера на възнаграждението си след свършена работа. Категоричен е, че ищецът никога не е заявявал и не е била уговаряна подобна парична претенция към ответника. Възражава,че адв.А. не е участвал в последващите действия и отношения между В. А. и „А.К.“ООД по определяне и изплащане на дружествения дял на починалия съдружник. Цялата работа по определяне и изплащане на дружествения дял е извършена от друго лице. Твърди,че участието на адв.А. се изразявало единствено в полагането на втори подпис под молбата по чл.390 от ГПК,изготвена и подписана от адв.Ч.. Категоричен е,че ищецът никога не е извършвал работата,за която претендира присъждане на възнаграждение. Въпреки това е декларирал пред АС-Плевен,а последният е приложил твърде формално разпоредбата на чл.36,ал.3 от ЗАДв. и му е определил общо възнаграждение в размер на 115 373.33лв.(вкл.и за развилото се въззивно производство по ч.т.д.№182/2018г.по описа на АС-Велико Търново). Допълва,че в действителност молбата по чл.390 от ГПК по ч.т.д.№100/2018г.на ОС-Враца, е изготвена от адв.М. М.-АК-Враца и е подписана от адв.Ч.. Договор за правна защита и съдействие е сключен единствено с адв.Ч. и е приложен по делото. Адвокат А. поискал и неговото име да фигурира като автор, поради това е изписано,но с него не е сключван договор. След частичното уважаване на молбата майката Г. се обадила на адв.А. да изрази недоволството си. Обещано ѝ било,че ще подаде нова молба и го сторил– на 25.05.2018г.,по която е образувано т.д.№102/2018г. на РС-Плевен, където искането не е уважено. Законният представител не знае отказът да е обжалван от адв.А..Твърди,че това е била последната им среща. От тогава майката продължава да ползва единствено адвокатските услуги на адв.Ч., който сам- без участието на адв.А., подал частна жалба по ч.гр.д.№100/2018г.на ОС-Плевен, която била частично уважена.

Възражава,че са неясни критериите,по които АС-Плевен е определил размера на възнаграждението, без да съобрази, че молбата е само приподписана от адв.А., той не е участвал във въззивното производство, но и за това също му е определен хонорар. Възнаграждението е определено за подадена молба за обезпечение на бъдещ иск, който изобщо не е подаден. Счита,че размерът не е справедлив и обоснован с извършената работа и правната сложност на казуса. Не е съобразено и обстоятелството, че молителката е малолетно дете, че за инициране на производството е бил сключен договор за правна защита и съдействие единствено с адв.Ч., не и с ищеца. Поради недееспособността ѝ е било

нужно да ангажира адвокат да я представлява, поради което възлагането в нейна тежест на такъв хонорар е несправедливо. Твърди, че размерът е прекомерен и нарушава ЕКЗПЧ, тъй като е необоснован, по подробно изложени аргументи. Счита, че решението е и в грубо противоречие с нормата на чл.130, ал.3 от СК, тъй като с него без разрешение на районния съд се обременява имуществото ѝ. Противоречи и на основния принцип на чл.3, т.3 от ЗЗДетето за осигуряване на най-добрия интерес на детето. Осъждането на малолетното дете да заплати подобна сума е непосилно за него и ще се отрази негативно на бъдещото ѝ развитие.

По изложените съображения ответникът моли да се отхвърли иска на адв.А., като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и от адв.Г. П.-АК-Враца и адв.Т. Д.-АК-Враца. Поддържат исковата молба и молят да се уважи. Представят писмена защита.

Ответникът не се явява, представлява се от майка ѝ и законен представител П. С. Г. и от адв.В. Ч.-АК-Враца, които поддържат отговора.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства- доказателства по делото и становищата на страните, преценени в съвкупност и обусловеност, приема за установено следното:

По допустимостта.

По ч.гр.д.№4055/2021г.на РС-Плевен няма данни как и кога е връчено на ищеца Разпореждане №4689, но при съобразяване, че е постановено на 23.06.2021г., а процесната искова молба е подадена на 29.06.2021г., съдът приема, че е спазен срокът по чл.415, ал.4 от ГПК. По отношение на страните следва да се приеме, че са ангажирани надлежно. Процесуалната им легитимация е съобразена с твърдяното материалното правоотношение по договор за правни услуги и съдействие. С оглед отхвърлянето на заявлението на ищеца, в настоящето производство правилно е предявен предвиденият в чл.415, ал.1, т.3, вр.с ал.3 от ГПК осъдителен иск.

По изложените съображения съдът приема, че искът е допустим.

По същество.

Не се спори по делото, че В. И. А. е единствен наследник на баща си- И.Л.А.- поч.на 18.09.2017г. Към момента на смъртта наследодателят е бил съдружник в „А.К.“ООД и е притежавал 85 дяла, представляващи 50% от капитала на дружеството. Част от наследството е и правото за получи паричната равностойност на дружествените дялове на баща ѝ, които права може да упражни в производство по чл.125, ал.3 от ТЗ.

Не се спори, че от В. А., представлявана от майка ѝ и законен представител- П. С. Г., е инициирано производство по чл.390 от ГПК, с искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск, с предмет описаните по-горе имуществени права. В молбата с вх. №6265/23.03.2018г. по описа на ОС-Плевен, е вписано, че се подава от В. И. А.-чрез майка ѝ и законен представител, с процесуални представители адв.В. Ч.-АК-Враца и адв.И. А.-АК-

Плевен. Като правно основание е посочено чл.390 от ГПК-обезпечение на бъдещ иск,с цена на иска 15 000 000лв. Заявено е искане да се допусне обезпечение на бъдещ иск на А. за упражняване на правата ѝ в дружеството, изразяващи се в определяне на стойността и изплащане на дружествения дял на баща ѝ. Като мерки по чл.397 от ГПК са поискани : възбрана на недвижими имоти, запор на собствени на дружеството земеделска и горска техника,запор на постъпващите в банковите сметки на дружеството суми, върху съдържанието на сейфове и банковите касети,наети от дружеството, до размера на цената на иска. Към молбата са приложени документите,обосноваващи легитимацията на молителката, дружествен договор на „А.К.“ООД, счетоводен баланс, ГФО и др. Посочено е, че се прилагат и „...Адвокатски пълномощни с договор за правна защита и съдействие..“.

ОС-Ловеч изиска ч.т.д.№ 100/2018г.на ОС-Плевен и установи,че на л.7 е приложено пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 14.05.2018г., сключен между майката П. Г.,като законен представител на В. А., и адв.В. Ч.-АК-Враца,с предмет „...да представлява и защитава по частно гр.д.№...за 2018г., на ОС-Плевен... вкл.и да преупълномощава.“, с общите права, а в договора за правна защита и съдействие- „образуване на производство по чл.390 от ГПК,във вр.с чл.125,ал.3 от ТЗ“. По отношение на договореното възнаграждение е отразено, че е „...по чл.38,ал.1,т.1 и т.2 от ЗАдв.“. Към молбата е приложено и Заявление по реда на чл.49 от ЗНаследството, на А. до РС-Плевен, с изявление за приемане на наследството на баща ѝ по опис. Молбата е подадена от законния представител майка и чрез адв.И. А.-АК-Плевен.

С Определение №569/23.05.2018г.,пост.по ч.т.д.№100/2018г. ОС-Плевен е уважил искането частично,като е допуснал обезпечение на бъдещия иск чрез запор на банковите сметки на дружеството. Искането в частта за налагане на възбрана върху недвижими имоти, запор върху собствена на дружеството земеделска и горска техника и съдържанието на сейфове и банкови касети,наети от дружеството в „УниКредит Булбанк“АД и „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, е оставено без уважение. Определението е съобщено на адв.А.- получено от него на 23.05.2018г.

Срещу определението е подадена частна жалба от В. А., чрез адв.В. Ч.-АК-Враца. С Определение №141/21.06.2018г. пост.по образуваното в.ч.т.д.№182/2018г. АС-Велико Търново е приел, че жалбата е частично основателна,като е допълнил обезпечителните мерки с възбрана върху 5 недвижими имота, запор на цялата описана земеделска и горска техника съгл.Приложение 2 и запор на съдържанието на сейфове и наетите банкови касети на името на „А.К.“ООД. Определен е 1-месечен срок за предявяване на бъдещия иск, считано от 21.06.2018г. По първонистанционното производство е отразено,че на 14.09.2018г. е получена обезпечителната заповед. С Определение №992/16.10.2018г., пост.по ч.т.д.№100/2018г., на основание чл.390,ал.3 от ГПК, ОС-Плевен е отменил допуснатите обезпечителни мерки и издадените въз основа на тях обезпечителни заповеди. Определението не е обжалвано.

На 21.06.2021г. пред РС-Плевен е подадено заявление по чл.410 от ГПК от И. А. А.,представляван от адв.Г. П.-АК-Враца, с искане за издаване на заповед за изпълнение

срещу В. И. А.а. Вземането е основано на Решение на Адвокатска колегия – Плевен по реда на чл.36,ал.3 от ЗАДв.,с което на заседание на 23.07.2020г. е определено възнаграждение на адв.А. по ч.гр.д.№100/2018г.на ОС-Плевен, „...след като той изрично е декларирал липсата на договор между него и клиента му..“. Определено е възнаграждение в размер на 86 530лв. за първата инстанция и 28 843.33лв. за въззивната инстанция,по правилата на чл.7,ал.7 от Наредба №1/2004г. С Разпореждане №4639/22.06.2021г. РС-Плевен е отхвърлил заявлението с мотив,че с оглед цената на претенцията не му е подсъдно. С Определение № 793/10.12.2021г.,пост.по в.ч.гр.д.№519/2021г. ОС-Ловеч е потвърдил разпореждането.По правилото на чл.415,ал.1,т.3 от ГПК,след указания, заявителят е предявил осъдителния иск,предмет на настоящето разглеждане.

Пред ОС-Ловеч ищецът представи оригинал и в копие от Пълномощно без дата,с което В. А.,действаща чрез майка си и законен представител-П. Г., упълномощава адв.И. А. със следните права: „...1.Да депозира молби с правно основание чл.390 от ГПК за обезпечение на бъдещ иск срещу „А.К.“ООД с ЕИК *****, пред Окръжен съд-Плевен. 2.Да ме представлява пред Окръжен съд-Плевен , с правото да получава издадените обезпечителни заповеди на бъдещ иск срещу „А.К.“ООД. Настоящото пълномощно е генерално в горепосочения смисъл и всички клаузи от него следва да се тълкуват разширително и в полза на упълномощения адвокат.“ Представи се оригинал на пълномощното,по който съдът извърши констатация и установи идентичност с приложеното копие. Ответникът първоначално оспори автентичността на подписа на законния представител,но след представяне на оригинала на документа пълномощникът адв.Ч. заяви,че се признава от майката, че подписът е неин и няма да оспорват автентичността на пълномощното.

Ищецът твърди,че във връзка с ангажирането му в производствата по обезпечаване на иска по чл.125,ал.1,т.1 от ТЗ, също и по приемането на наследството по опис от ответницата, е извършил справки в Имотния регистър към Агенция по вписванията в периода от 21.02.2018г. до 23.02.2018г. Твърди,че тези справки са били приложени към молбата по чл.390 от ГПК по ч.т.д.№100/2018г. на ОС-Плевен- посоченото Приложение №1-опис на недвижимите имоти на „А.К.“ООД. В изисканото ч.т.д.№100/2018г. на ОС-Плевен липсва приложена флаш-памет,както е описано в молбата, но е налице Приложение №1 с опис на имоти на дружеството,от 364 листа.

При запознаване с приложените справки съдът констатира,че голяма част от тях са от дата на изготвяне от 19.10.2022г. Затова изиска справка от АВп., от която (писмо л.2078) се отговори,че към 2018г. все още не е съществувала система за предоставяне на електронни услуги и подаване на документи по електронен път, както твърди ищецът. Въпреки това съдът приема,че действително във връзка с подадената молба за допускане на обезпечение на бъдещ иск по ч.т.д.№100/2018г. на ОС-Плевен, е направена справка в Имотния регистър, резултатите от която обективирани като Приложение №1 и приложени към това дело-т.е.че действително е извършена справка за притежаваните от дружеството недвижими имоти.

За обосноваване на твърденията си страните ангажираха свидетелски показания.

Ищецът ангажира свидетели, които твърди, че са участвали в подготвителния период на ангажирането му от майката на ответницата.

В съдебното заседание на 14.11.2022г. се разпитаха – св.Ц. Н. Н. – който обяснява, че като частен съдебен изпълнител е извършил производството по чл.553 от ГПК- по опис и оценка на наследството на детето. Свидетелят потвърди, че е бил ангажиран от майката на В. и адв.А.. Последният му донесъл определението на съда за извършване на охранителното производство. Спомня си, че молителите изразили пред него съмнения, че след смъртта на бащата на В. и преминаване на дружеството изцяло под управлението на другия съдружник, може да се накърнят интересите на детето – „...*може да остане една кухня фирма. “Агро “нещо си беше..”*“. Помни, че основният актив на дружеството били ниви – „...*много на брой, хиляди декари..”*“. От него поискали да наложи възбрана на имотите. Извършил опис и оценка. Спомня си, че общо оценката на наследството била около 12 000 000лв. С оглед на това и определил таксата за действията си в размер на 1/5 част от цената, като помни, че адв.Ч. е оспорвал таксата, която е определил за извършеното действие. Имало съдебен спор и таксата, която получил, била около 14 000лв. Не му била заплатена таксата за вдигане в следствие на наложените възбрани. В разговор с адв.А. разбрал, че и той не е получил възнаграждението си. Помни, че възбраните върху имуществото на дружеството са били вдигнати след споразумение между страните.

Свидетелят Й. Ц. М. е работела през 2018г. в кантората на адв.А.. Потвърждава, че е виждала там майката на ответницата – П.. Идвала е във връзка със съвместна работа с адв.А.. Свидетелят твърди, че е правила справки в Имотния регистър, това ѝ отнело около месец, с оглед големия брой на имотите, чиито номера проверила. Помни, че справките са искани електронно.

Свидетелят Д. В. Д. работи и към момента в кантората на ищеца. Не познава В., но многократно е виждал майка ѝ в кантората през 2018г., във връзка с приемане на наследството по опис. Тогава от адв.А. му било възложено да направи анализ на фирмите и собствеността им. Работата била с голям обем, поради което адв.А. възложил на всички в кантората да му помагат. Справките в Имотния регистър правил от профила на адв.А., като с оглед обема на информацията дори „...*компютърът ми заби..”*“. Справката била около 6000 позиции – всяка повече от една страница. Твърди, че анализирали всички имоти, за да преценят върху кои да се наложи обезпечение. Обсъждали и план, стратегии на работата им – първо да се направи анализ на собствеността на дружеството, да се извършат справки от Имотния регистър, за се поиска допускане на обезпечение. Тъй като работил в една стая с адв.А., свидетелят е присъствал на срещите му с майката, където чувал за уговорки за получаване на автомобил с марка „Тойота 200“, термини като „*къси пари*“, но не е виждал да се предават пари. Твърди, че след анализ на справките за имотите, са събрани във файлове и въз основа на тях е поискано допускане на обезпечение. Помни, че материалният интерес бил много висок.

Свидетелят М. Р. Р. е адвокат, познава страните във връзка с търсено от него

съдействие за разрешаване на казус със „софийска и плевенска част“. С П. Г. се запознал края на 2017г., когато дошла в кантората му във връзка с уреждане на наследствените права от дружествения дял на покойния баща на дъщеря ѝ, в няколко дружества. При подготовката си за съдебното заседание свидетелят открил и пълномощно, което Г. му дала на 19.12.2017г., за представителство по отношение на „А.К.“ООД, „А.****“ООД, „С.* 3“ООД, с право да води преговори за извънсъдебно уреждане на отношенията. Свидателят помни, че майката била притеснена, защото се опасявала, че семейството на бащата на детето ѝ ще направи опит да намали стойността на дружествения дял или стойността на дължимото му се обезщетение по реда на ТЗ. В няколко срещи- „...може би 5, 6 или повече пъти, в периода април-май 2018г.“ обсъждали възможните начини за защита. Посъветвал я, че с оглед опасенията ѝ за защита интересите на детето, е добре искът да бъде обезпечен. В разговорите обсъждали и пълномощията му, като Г. му подписала пълномощно, което представи по делото. Макар да ѝ предложил проект за договор за правна защита и съдействие, не се стигнало до подписването му. След края на м.май 2018г. не са се срещали. Г. не подписала договор и не му е плащала хонорар. При консултациите свидетелят ѝ обяснил процедурата по упражняване на правата на детето. По негова препоръка Г. взела решение за обезпечаване на иска чрез възбрани и запори. С оглед ангажираността си свидетелят поставил като условие да не се занимава с реализирането на обезпечителните мерки. Предложил ѝ да я свърже с адвокат в гр.Плевен, който да подготви документите. Препоръчал ѝ адв.А., на което Г. отговорила, че го познава, или, че и други са ѝ го препоръчали. Свидателят е открил в архива си разменени имейли от 20.03.2018г., в който е изпратил проект на молби за допускане на обезпечения. Уточнява, че неговата кантора е била ангажирана само с методическата част по указване на съдействие и колегиално общуване във връзка с подаване на молбата за обезпечение. Свидателят обяснява, че след това се интересувал как се е развил казусът. Запомнил го поради липсата на плащане, което за 30-годишния му стаж е едва вторият клиент, появяващ си да не плаща консултациите. Обяснява, че не си е търсил хонорара, защото има достатъчна заетост, а и с оглед факта, че страна по иска е малолетно дете. Свидателят си спомня, че е изпратил подготвителните молби и на „Д.“, с когото майката живеела.

По указание на съда свидетелят представи и се прие като доказателство копие от Пълномощно от П. С. Г. към адвокат М. Р. Р., „...да представлява В. А. в качеството ѝ на единствен наследник на И.Л.А., във връзка с уреждане имуществените отношения от прекратяване участието му като съдружник в „А.К.“ООД, „А.****“ООД и „С.*“ООД, като води преговори за извънсъдебно уреждане на отношенията, включително да изготвя, подписва и изпраща нотариални покани чрез избран от него нотариус, с искане за уреждане на имуществените отношения и за доброволно изпълнение на задълженията на дружествата.“ Пълномощното е с нотариално заверен подпис – рег.№10911 от 19.12.2017г. на Нотариус с рег.№516 в НК и район на действие РС-Плевен.

Съдът приема за обективни показанията на тези свидетели и ги кредитира, тъй като са ясни, точни и не противоречат на останалите събрани доказателства. Показанията са

допустими по правилото на чл.164,ал.1,т.3,пр.2-ро от ГПК,тъй като касаят отношения, предхождащи сключването на процесния договор. Показанията на адв.Р. също са допустими,тъй като стана ясно,че въпреки предварителните разговори, не е сключен договор за правна защита и съдействие и не е работил по дадените му пълномощия, в т.см.е преодоляна забраната на чл.166,ал.3 от ГПК. Не следва да се съобразяват показанията на св.Ц. Н.,тъй като касаят производството по чл.553 от ГПК,не и процесното по подаване на молбата по чл.390 от ГПК.

Ответницата даде обясненията по реда на чл.177 от ГПК на законния й представител-майка П. Г. Излага, че след смъртта на бащата на детето, неин познат я завел при препоръчан адвокат,който да ѝ помогне във връзка с приемане на наследството, за консултация. Това бил адв.А.. Разговаряли по описа на наследството, като ѝ предлагал схеми „...как да вземем земя и имоти от „А.К.“ООД,които били на детето..*Нещата звучаха малко извън рамките на закона.*“ Съгласила с извършване на описа на наследството. Твърди, че ищецът не ѝ е искал пари,не е искал да сключват договори и не е определял суми- „...*Каза ми ако мога да взема джипа на И.,на него много му харесва,каза-аз имам каравана,ще си я тегля*“ или „ *като вземем земя от „А.К.“ООД ще ми дадеш земя.*“

Обяснява,че тези предложения ѝ звучали странно,тъй като очаквала адвокатът да ѝ предложи „...*да направи нещо законно.*“ Не му повярвала и затова потърсила друг адвокат-адв.Ч.. Заедно с адв.Ч. и адв.М. отишли в кантората на адв.А. и провели преговори,това било през 2018г. Тогава адв.А. отново поискал тя да вземе земя и пари от дружеството „...*как трябва да разбием М.(собственикът на „А.К.“ООД), ..да вземем каквото можем-така казваше той.*“. Г. не си спомня да е подписвала пълномощно на адв.А. по отношение на обезпеченията. Помни, че са обсъждали приемането на наследството,но не си спомня за пълномощно. Обяснява,че след това наела адв.Ч.,който да подготви необходимите документи. Обадил ѝ се и ѝ казал,че адв.А. е предложил той да внесе документите в съда в Плевен,за да не се разхожда адв.Ч. от Враца. Потвърждава,че адв.А. е подал молбата пред ОС-Плевен и съдът не приел молбата(искането), а пред съда във Велико Търново,я подал адв.Ч. и била уважена. Твърди,че след това заедно с адв.Ч. се срещнали със съдружника „М.“ и адвоката му-О.Л. и „...*много нормално се разбрахме какво трябва да се случи.*“. Помни,че адв.А. и съдия –изпълнителят „...*направиха заповори,които не бяха законни и можеше да пострадаме сериозно. Адвокат А. и съдия-изпълнителят заповорираха всички имоти на „А.К.“ООД,което нямат право ..аз разбрах след като се беше случило и бях доста притеснена..Оттеглихме ги,махнахме ги заповорите,бяха незаконни.*“ Обяснява,че по казуса е говорила с много хора, включително и адвокати. Помни,че се е консултирала и с адвокат от София.Не счита,че тези разговори означават,че ги е наела като представители. Категорична е,че независимо че е разговаряла с много хора,е наела само един адвокат.

Ответникът ангажира показанията и на св.М. В. М.,който също познава страните във връзка с работата му като адвокат. Обяснява,че адв.Ч. го свързал с Г.,във връзка с уреждане на имуществените отношения на дъщеря ѝ,част от наследството от баща ѝ. В това професионално качество е участвал в среща между Г., адв.Ч. и адв.А.,в кантората на

последния в гр.Плевен. Целта на срещата била „...да се изгради стратегия за бъдещите действия,които трябва да се предприемат. След тази среща и след като преценихме обстоятелствата по случая, с адв.Ч. стигнахме до заключението,че е най-добре да подаде молба за обезпечение на бъдещ иск с цел да блокира наличното имущество на „А.К.“ООД и най-вече собствените на дружеството недвижими имоти земеделска земя,както и горска техника, тъй като от данните,с които разполагахме,дружественият дял, който В. трябваше да получи , се оценяваше на 15 мил.лв. До тази цифра се стигна след като се запознахме с междинен счетоводен баланс,който беше предоставил другият съдружник М...“ Обяснява,че на срещата с адв.А. не са приети никакви конкретни решения как да се действа. Сочи,че адв.А. бил използвал „...странни за мен изрази като „ще ги сгънем“, „ще миксираме имотите“ или нещо в този смисъл,който не са типични за езика на такъв вид срещи..“ Категоричен е,че на срещата Г. не е подписвала нищо с адв.А.,не е обсъждан въпросът за възнаграждение или за плащане. Твърди,че решението за подаване на молба за обезпечение на бъдещия иск са взели той и адв.Ч. след срещата, той е написал молбата,а по настояване на Г. фигурирал и адв.А.,но не знае защо. Предполага,че е поради обстоятелството,че практиката му е в гр.Плевен, където е следвало да се подаде молбата. Обяснява,че Г. първо се била свързала с адв.А., а след това с адв.Ч..Тогава живеела в гр.Плевен и близки я посъветвали да има адвокат и в града. След като съдът уважил искането частично, адв.А. подал нова молба,която била отхвърлена изцяло.Тогава с адв.Ч. преценили,че адв.А. не следва да участва и решили да обжалват първото определение на ОС-Плевен. Знае,че искането е било частично уважено и издадена обезпечителна заповед,която не взели,тъй като вече имало преговори с дружеството за доброволно уреждане на спора. Разговорите били между „А.К.“ООД,представявано от М. и пълномощникът му адв.О.Л., В. А., Г., адв.Ч. и свидетелят-на някои срещи.Споразумението било подписано в офиса на дружеството в гр.Плевен.Това обезсмислило и обезпечителните мерки и затова не са наложени. Категоричен е,че той е съставил молбата за допускане на обезпечение на бъдещ иск,а описът на имотите бил предварително изготвен. Не знае кой го е изготвил.

Свидетелят Д. С. Д. живее на съпругески начала с Г.,включително и към момента на подготовката на производството по чл.390 от ГПК. Присъствал е на срещите й с адв.А., като помни,че не стигнали до решение- „...само се чертаеха схеми,някакви предложения..Не е говорено за възнаграждение..“. На въпрос на Г. адв.А. й казал „...спокойно,ако се стигне до дело,ще се разберем,аз съм земеделец,може и за земя да се разберем...искаше джипа,който И. притежаваше приживе- „Тойота Ландкрузер“ от най-големите..“ Признава,че е ходил с Г. в София на среща с адв.Р., във връзка с наследството на детето,но не го ангажирали.

Свидетелят М. Р. М. е съдружник на починалия И. А. в „А.К.“ООД. Ответницата В. е негова племенница(съпругата му е сестра на починалия А.). Обяснява,че се е виждал с адв.А. към края на 2017г. или началото на 2018г.,след смъртта на А.. Поводът бил предстоящото разделяне на собствеността на дружеството и била организирана от техен общ познат. Обяснява,че „...адв.А. тогава предложи да играе и за двете страни.Общо взето

това бяха думите му. Другата страна беше В. А., но от тяхна страна никой не е присъствал... Преди това адв. А. беше направил едни запори на цялата собственост на фирмата.. на въпроса защо го е направил, отговорът беше- „за да ви принудя да направим тази среща.“ На срещата не се взе решение.. не знае да е бил адвокат на В.. След тази среща други не сме имали.“. Свидетелят потвърждава, че уредили отношенията със спогодба и прехвърлили земя на детето (13 000 дка). Категоричен е, че адв. А. не е участвал в тези срещи. От името на детето участвал адв. Ч. и адв. М.. Негов пълномощник бил адв. О. Л.. Свидетелят потвърждава, че дружеството притежавало три джипа „Тойота Ландкрузер“.

Съдът приема за обективни показанията и на тази група свидетели. Въпреки близките отношения на някои от тях, обясненията им съответстват на останалите доказателства, поради което и по правилото на чл. 172 от ГПК, съдът ги преценява за достоверни. С оглед установеното активно участие на адв. М. в преговорите и вземането на решение за начина на защита на правата на малолетното дете, съдът намира, че не следва да се кредитират показанията му. Макар да не се представя нарочно пълномощно или договор за правна защита и съдействие, става ясно, че фактическите му действия са били именно на пълномощник, поради което и по правилото на чл. 166, ал. 3 от ГПК, показанията му са недопустими и не следва да се съобразяват.

Всички свидетели са разпитани за предхождащите и отношенията по уговарянето на ангажиментите между Г., пълномощниците ѝ и ищеца. За установяване на конкретните договорености съдът се позовава единствено на представеното пред настоящата инстанция пълномощно.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че е сезиран с иск с правно основание с осъдителен иск по реда на чл. 415, ал. 1, т. 3 от ГПК, във вр. с чл. 79 от ЗЗД и чл. 36, ал. 3 от ЗАДв., предявен от заявител, чието заявление по реда на чл. 410 от ГПК е било отхвърлено. Искът е предявен срещу клиент по договор за правна защита и съдействие, с твърдение, че ищецът, като адвокат, е участвал като представител на ответника А. а, в производството по ч. т. д. № 100/2018 г. по описа на ОС-Плевен, с правно основание чл. 390 от ГПК, извършил е предвидената работа, но не е уговорено и не му е изплатено възнаграждение. Поради това и по реда на чл. 36, ал. 3 от ЗАДв. такова е определено от Адвокатския съвет на Адвокатска колегия Плевен с Решение № 85 от Протокол № 12 от 23.07.2020 г. Претендира присъждане на определеното му възнаграждение за предоставената правна защита и съдействие.

Ответникът оспорва иска, твърди, че макар да е бил нает като пълномощник в производството, реално работата на адв. А. се е състояла в приподписване на молбата по чл. 390 от ГПК, без да са уговаряли адвокатски хонорар за това.

Предпоставките за уважаване на предявения иск са : да се докаже, че между страните са възникнали отношения по договор за правна защита и съдействие, като от ответницата В. А., представлявана от майка ѝ и законен представител, е възложено на ищеца-адв. А., да я представлява в производството по реализиране на искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск- такъв с правно основание чл. 125 от ТЗ, че пълномощникът

изпълнил възложената поръчка, но не е уговорено и не му е изплатено възнаграждение.

Известно е, че договорът за правна защита и съдействие е разновидност на договора за поръчка, в случаите, когато задължението на адвоката е да извърши правно действие от името на възложителя и за негова сметка, каквото именно е процесуалното представителство по чл.390 от ГПК. Отношенията са регламентирани със специалната уредба на Закона за адвокатурата. Договорът за правна защита и съдействие е възмезден. Размерът на възнаграждението се определя в договора между адвоката и клиента (по изключение в хипотезата на чл.38 от ЗАдв.се определя от съда). Изискванията на Закона са размерът да е справедлив и обоснован и да не бъде по-нисък от предвидения в Наредбата на ВАС(Нар.№1/2004г.) за съответния вид работа. В ал.3 е предвидено, че при липса на договор, по искане на адвоката, адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно наредбата на ВАС. Това е и съществено различие с договора за поръчка (чл.286 от ЗЗД). Възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги и за всяка инстанция—чл.36, ал.1 от ЗАдв.

Отношенията по мандатното правоотношение се уреждат от договор за правна защита и съдействие и упълномощаване.

По делото се представи Пълномощно, което ответницата макар първоначално да оспори, в последствие—след представянето му в оригинал, прие и пълномощникът ѝ заяви изрично, че потвърждава автентичността на подписа на законния представител Г.. С оглед на това съдът приема, че наличието на упълномощаване е доказано. Обема на представителната власт е ясен и конкретен— „ да подаде молба с правно основание чл.390 от ГПК за обезпечение на бъдещ иск...да представлява пред ОС-Плевен с правото да получава обезпечителна заповед...“. Не се твърдят, а и при служебната си проверка съдът не открива пороци на изложената воля на упълномощителя, с оглед на което приема, че упълномощаването е надлежно.

По отношение на договора за правна защита и съдействие законът не поставя категорично изискване да е сключен в писмена форма. Устната форма също е достатъчна за поемане на ангажимента, при яснота на възложените права и задължения.

От разпитаните свидетели се установи, че в търсене на начин да защити наследствените права на малолетното ѝ дете, майката П. Г., е търсила съдействие от различни лица от адвокатската гилдия. Стана ясно, че първо е правила консултации с адв.Р.-САК, в края на 2017г. и до пролетта на 2018г., на когото също е възложила пълномощия за представителство във връзка с уреждане на имуществените права на детето в „А.К.“ООД(представеното от свидетеля пълномощно с нотариално заверен подпис от 19.12.2017г.). Не се твърди да се е стигнало до сключване на договор за правна защита и съдействие. Установи се, че консултации са правени с адв.М.-АК-Враца и с адв.Ч.-АК-Враца.

От доказателствата по делото съдът намира, че е доказано и консултирането от адв.А.. Всички разпитани свидетели, както на едната, така и на другата страна, са категорични, че Г. е посещавала кантората му, че са дискутирани проблемите с реализиране

имуществените права на детето в дружеството, обмисляни са варианти и „стратегии“ за действия по упражняването на наследствените ѝ права. Дали заедно с други колеги, или самостоятелно- доказва се, че адв.А. е указал правно съдействие по казуса. Свидетелите Д.Д. и Й.М., като служители в кантората му, са категорични,че са извършили справки в регистъра на Агенцията по вписванията за притежаваните от дружеството имоти. Същата е послужила за изготвяне на приложението към молбата по ч.гр.д.№100/2018г. на ОС-Плевен. При съвременните технологични възможности сам по себе си обемът ѝ от 364л., не следва да се приема за определящ дела от полагащото се професионално съдействие,но не може да се игнорира,че е извършена подготовка за подаване на молбата по чл.390 от ГПК. За твърдяната преценка и анализ кои имоти да се включат и кои не, доказателства не са представени. Безспорно е,че имотите са описани и искането по отношение на тях е обосновано с доказателства за притежание от дружеството. Кой от множеството ангажирани юристи е изготвил молбата не се установи, тъй като показанията на двете групи свидетели взаимно си противоречат- св.Р. и св.М.. Доказателствата по делото налагат извода,че защитата на правата на детето е поета и от двамата пълномощници-адв.Ч. и адв.А. и всеки от тях е оказал нужното съдействие по подготовката на документите и подаването на искането по чл.390 от ГПК. Помощ е оказвана и от адв.М. и от адв.Р.. В т.см. твърдението на ответника, че участието на ищеца се е състояло единствено в приподписване на молбата, е оборено. Защитата чрез инициране на производството по чл.390 от ГПК, е осъществена.

При горния извод за изпълнение на поръчката се поставя въпросът за дължимото възнаграждение. Видно адв.Ч. се е ангажирал при условията на чл.38,ал.1,т.1 и т.2 от ЗАДв.- приел е да предостави безплатно за клиента адвокатската си помощ.

Спорът е как е уговорено възнаграждаването на правната помощ от адв.А..

Ответницата сочи,че по време на консултациите не е уговарян конкретен размер на хонорар, но не отрича че е дискутирано да има такъв (макар и във друга форма- кола, земя и т.н.). Същото потвърдиха и свидетелите на ищеца. С оглед на това съдът приема, че не е предвиждано услугата от адв.А. да е безплатна и определяема по реда на чл.38 от ЗАДв. Затова и правомощието на Адвокатската колегия в тази хипотеза е безспорно.

Макар в производството по чл.36,ал.3 от ЗАДв. преценката на съда да е само по въпроса налице ли е договор за правна защита и съдействие,не и да определя размера на възнаграждението(с оглед същественият за този вид договори доверителен елемент и свобода на договарянето-в т.см. Реш.№236/24.10.2017г.пост.по гр.д.№576/2017г.на IV ГО на ВКС), в случая ОС-Ловеч намира,че с оглед обстоятелството, че ответник е малолетно дете, е нужно да упражни и служебните си задължения да следи за интересите на му. Това е водещият принцип при регламентирането на намесата в правна сфера на децата. Според правилото на чл.3,т.3 от ЗЗДетето закрилата на детето се основава на принципа за осигуряване на най-добрия негов интерес (съгл.§1,т.5 от ДР на ЗЗДет.). Именно в тази насока АК-Плевен е следвало да направи преценка за адекватния и обоснован размер на възнаграждението на пълномощника,като отчете,че в представителството в производството по чл.390 от ГПК е извършено съвместно и с друг адвокат, че реално от исканите 4 мерки е

постигнато налагане само на една-запор на банковите сметки, че участието на адв.А. се е изчерпало само с този етап от защита права на детето(във в.ч.т.д.№182/2018г.на АС-Велико Търново не е участвал), както и че не се е стигнало до реално налагане на исканите обезпечителни мерки. Въведеният в чл.36,ал.2 от ЗАДв. критерий при определяне размера на възнаграждението да е „справедлив“, изисква да се постигне баланс между интересите на адвоката и клиента. Прилагането единствено на алгоритъма на чл.7,ал.7,вр.с ал.2 от Наредба №1/2004г.на ВАС, което АК-Плевен е извършила, е неправилно и формално и не отчита спецификите на казуса. Затова съдът намира,че в защита интересите на детето следва да се намеси и да ревизира определения адвокатски хонорар.

С оглед данните по делото за обема на извършената дейност като един от пълномощниците на молителя в производството по чл.390 от ГПК, изразяваща се в проверка на имуществото,върху което да се насочи искането за налагане на обезпечение, подготовка на нужните документи,подаване на молбата и получаване на първоинстанционния съдебен акт, също и стойността на имуществото, съдът намира, че като справедлив размер на адвокатско възнаграждение, дължим на адв.А., следва да се определи сумата, равняваща се на $\frac{1}{4}$ от дължимия хонорар,с оглед допускането само на една от исканите 4 мерки ($86\,530:4=21\,632,5\text{лв.}$), намален с $\frac{1}{2}$ с оглед обстоятелството, че представителството е извършено съвместно и с адв.Ч. ($21\,632,5:2=10\,816,25\text{лв.}$) По изложените съображения съдът намира,че искът следва да се уважи до размера на 10 816,25лв.,а в останалата част до пълния претендиран размер от 86 530лв.,като неоснователен и недоказан, следва да се отхвърли. Като законна последица следва да се присъди и законната лихва върху тази сума, с начало от подаване на исковата молба-в случая на заявлението по чл.410 от ГПК-21.06.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за неприсъждане на адвокатски хонорар по аргумент от т.5 на ТРеш.№6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС по т.д. №6/2012г.,с което се приема,че разноските по обезпечителното производство се присъждат и с оглед изхода на бъдещото исково. В случая не стои въпроса за реализиране на отговорността за разноски,която безспорно е само между страните в процеса, а за дължимия на пълномощника хонорар за указаната правна защита и съдействие-т.е.за отговорността в рамките на мандатното правоотношение,за която не се доказва да е уговаряна съобразно постигнатия резултат.

Не може да се сподели и възражението за необосновано обременяване на имуществото на малолетното дете, тъй като се доказва,че реално правна защита и съдействие е оказана, има изпълнение по договора, с оглед на което следва да се определи и се дължи възнаграждение на пълномощника.

По разноските.

С оглед изхода на спора ищецът има право на възстановяване на направените разноски, съразмерно с уважената част от претенцията му.В представения списък с разноски по чл.80 от ГПК са посочени разноските за двете такси-в заповедното и в настоящето производства от по 1730.60лв.,от които следва да се възстанови сумата 216лв. за всяко от

производства, съгл. ТРеш.4/18.06.2014г., пост. по т.д. №4/2013г. на ОСГТК на ВКС-т.12.

С оглед изхода на спора на ответницата също се дължи възстановяване на част от направените разноски. Към отговора са приложени пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е вписан реално изплатен хонорар от 7680 лв., уговорен с ДДС. От пълномощника, обаче не са представени доказателства за изплащане на хонорара по правилата на ЗДДС, съотв. на ЗСч. Съгласно чл.113 от ЗДДС данъчно задълженото лице-доставчик следва да издаде фактура за всяка извършена от него доставка на услуга. В чл.112 от ЗДДС са изброени документите, с издаването на които се удостоверява осъществяването на данъчното събитие- фактура, известие към фактура и протокол. Липсата на някой от тези документи опровергава твърдението за извършване на облагаемата сделка. С оглед обстоятелството, че упълномощеният адвокат е регистриран по ЗДДС, съдът намира, че за обосноваване на реално извършен разход, освен правилата на чл.78 от ГПК, са приложими и специалните изисквания на ЗДДС. При липсата на посочения основен реквизит към договора за правна защита и съдействие, не би могло да се приеме, че реалното плащане е обосновано с представения договор за правна защита и съдействие. Вписването в него като текст в договора на извършено плащане в брой, също не е достатъчно, тъй като е нужно да се посочи как е внесена сумата. Ако е преведена по банков път, следва да се представи преводното нареждане. В случай, че е платено в брой-да се представи издаденият касов бон. При отсъствието на посочените реквизити, не може да се приеме, че договорът за правна защита и съдействие покрива изискванията на чл.6 от ЗСч. Касае се за изпълнение на счетоводни стандарти за удостоверяване на реално полученото плащане от данъчно задълженото лице. След като се твърди, че такъв разход/приход е направен, той следва да е доказан с приложимите за плащането реквизити, съгл. ЗДДС и ЗСч. В този смисъл е прието и в ТРеш. №6/06.11.2013г., пост. по т.д. №6/2012г. на ОСГТК на ВКС, в т.1, където е изложено, че договорът за правна помощ може да служи за разписка за извършеното плащане, с изключение на случаите, когато по силата на нормативен акт е указан специален начин на плащане. За адвоката-регистриран по ЗДДС, е поставено допълнително изискване за удостоверяване на извършеното в негова полза плащане. Затова съдът намира, че не следва да се присъждат разноски на ответницата.

По изложените съображения ОС-Ловеч

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. И. А. с ЕГН ***, малолетна, представлявана от майка ѝ и законен представител П. С. Г. с ЕГН *****, двете с адрес ***, ДА ЗАПЛАТИ на И. А. А. с ЕГН *****, със съдебен адрес ***-чрез адв.Г. П.-АК-Враца, сумата 10 816.25 (десет хиляди осемстотин и шестнайсет лева и двайсет и пет стотинки), представляваща дължимо по реда на чл.36, ал.3 от Закон за адвокатурата, адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, с начало от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК- 21.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, а иска**

до пълния претендиран размер от 86 530лв., като неоснователен и недоказан, ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА В. И. А. с ЕГН *****, малолетна, представлявана от майка ѝ и законен представител П. С. Г. с ЕГН *****, с горните данни, ДА ЗАПЛАТИ на И. А. А. с ЕГН *****, разноси по съразмерност, в общ размер на 432(четиристотин трийсет и два)лева, по 216лв. за всяко производство-по ч.гр.д.№4055/2021г.на РС-Плевен и по гр.д.№381/2022г. на ОС-Ловеч

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд-Велико Търново, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____